

L' espai de les històries

M' agrada molt escriure, i sempre ho faig al meu lloc preferit, que jo anome el meu món. L' anome així perquè és un lloc tranquil, on em dedique a estudiar, pensar, escriure o fins i tot ballar, entre altres coses; és el meu lloc, el meu petit món, on ningú no em molesta. És el meu petit univers on jo guardo els meus secrets, les meves feines... En definitiva, és el meu món, és el meu on, i és en aquest lloc on naix aquesta història que vos conte i que espere que vos agrade.

Hi havia una vegada, en un poble que es deia Littelbabys, una família rica; el pare nomia Josep Andreu Miquel Eduard Baby; la mare nomia Mishel Steffan Grissell de Baby; l' avi, Marcus Federicus Andreu Ortensius Baby. Hi estaven molt contents perquè en Josep i na Mishel esperaven una filla, a qui pensaven anomenar Estela.

Al poble també hi vivia una altra família que, a diferència dels Baby, era pobra, la família Pont; el pare nomia Jesús Paz Pont; la mare, Dolors Maria Garcia Pont;

l'àvia, Ana Rosa Pont. Aquests, Jesús i Dolors, també esperaven un fill, en Jack.

Passaren dotze anys, els dos nins, en Jack i n'Estela, havien crescut i s' havien convertit en uns al·lots, que havien de deixar l' escola i fer el gran pas, el pas cap a l'institut. Al poble sols n'hi havia un, i era privat, és a dir, per als Bany no hi havia cap problema mentre que per als Pont suposava un gran problema, ja que no sabien d'on treure els doblers per poder donar-li al seu únic fill els estudis que tant desitjava. Finalment, el pare d'en Jack va decidir anar a l' estranger a treballar; així que, després del trist adéu, en Jack començà l'institut amb moltes ganes i moltes esperances, sols pensant a no defraudar son pare, que per ell

s'havia vist obligat a deixar la família i anar-se'n fora a treballar.

Un d'aquests dies, en Jack no podia més i no suportava més la pressió que sentia per la culpabilitat que l'envoltava i anà a fer un passeig pel bosc, el lloc on més còmode se sentia, on es permetia abandonar tota eixa pressió i eixa culpabilitat i tornar a ser el nin feliç de feia uns anys, el que tantes estones passava jugant amb son pare.

Per altra banda, els problemes de n' Estel eren d'una mena molt diferent, però per a ella problemes molt greus, i és que, en aquesta edat, en la qual jo personalment m'he d'incloure, els problemes que als adults us semblen beneitures de nins, per a nosaltres signifiquen tot un món, tan grans que ens anul·len i no ens deixen ni viure ni respirar. Aquests problemes no eren altres que disputes amb el pares;

n'Estel no volia estudiar allò que el pares l'obligaven a fer, com ser una al·lota elegant i respectuosa.

Un dia, després d' una d'aquestes disputes familiars de les que fan història, agafà una motxilla amb algunes coses seves i isqué amb la idea de no tornar mai més.

Començà a caminar sense un destí clar i, com que mai no havia caminat sola pel poble, es va perdre fins que, sense adonar-se'n, entrà dins del bosc on, rodejada de silenci i abrigada pels arbres, se sentia protegida i tranquil·la.

Quan per fi es va fixar on estava la llum, ja començava a desaparèixer i allà, rodejada de foscor se sentí immensament petita i espantada, però de sobte sentí com una veu dolça i reconfortant li parlava darrere.

- Hola, estàs bé? No t' espantes, sóc en Jack.

- Ho... Hola, m' he perdut, no sé on som.

- Tranquil·la, jo em conec aquest bosc al detall, t'ajudaré a tornar al poble.

- No, no, no! al poble no, no hi vull tornar mai més!

- I això, per què?

- No és problema teu, no hi vull tornar mai, mai, mai!

- D'acord, entesos! jo sols volia ajudar-te.

- Es veritat, perdona, és que estic molt nerviosa.

-Es pot saber què és el que et posa nerviosa, no deu ser la meva meravellosa presència, oi?

- És clar, tinc altres problemes! - digué n'Estel un poc molesta i en to burleta.

- Sols feia broma, si m' ho contes, tal vegada et podré ajudar o, almenys, et sentiràs millor.

Així és com n' Estel i en Jack es conegueren. Ella contà la seva història a Jack i aquest va fer el mateix.

Sense adonar-se'n, havien passat moltes hores, ja era ben entrada la nit, feia fred i estava molt fosc, tant que no veien el camí per tornar així que decidiren refugiar-se en una petita cova que hi havia a prop; passaren la nit parlant, contant-se la vida i els problemes d'adolescents i donant ales a una amistat que sense saber-ho els duria una gran felicitat però també problemes, i més greus que els que ara els preocupaven tant.

Quan el sol començà a eixir en Jack havia convençut n'Estel que fugir no era la millor solució i que, si no tornava, se'n penediria molt; però n'Estel també havia

convençut en Jack que ell no era culpable que son pare se n'anàs, ho havia de fer perquè volia el millor per al seu fill. Si no ho hagués fet, seria ell qui no podria viure feliç.

Decidiren tornar al poble i quedar cada dia en aquell lloc per parlar i continuar aquella amistat, que tard o prompte es convertiria en una gran història.

Després de mesos i mesos, cada dia quedaven en aquell mateix lloc, el seu, havien deixat de ser coneguts per ser dos joves adolescents completament enamorats.

Un dia d'aquests, en tornar a ca'ls pares de n'Estel, ells tenien una gran sorpresa preparada per a la seva filla; l'estiu i la fi de curs tocava ja a la porta, i els Bany havien pensat a passar l'estiu viatjant amb la seva filla i amb una altra família amb un al·lot de la mateixa edat que n'Estel i que potser, algun dia, es convertiria en l'al·lot que esperaven per a la seva filla.

N'Estel s'hi va negar, no volia separar-se ni un dia d'en Jack. Aquest fet suposà una drama per a la seva família, ja que els pares de n'Estel s'adonaren que aquella nineta obedient i respectuosa havia desaparegut i no sabien què era el que li havia passat, així que intentaren esbrinar quin havia estat el motiu de la seva filla per a tan gran canvi i decidiren contractar un home que la seguís per descobrir-ho.

Quan es van assabentar del vertader motiu, de la seva nova relació amb aquest al·lot pobre i, segons els seus pares, no adequat per a ella, no ho comprenien, no volien saber-ne res de "l'amor" del que parlava la seva filla. Per a ells sols era un nin pobre que només volia enganyar-la, per a ells era una deshonra.

Finalment, parlaren amb la seva filla i li van dir que tenia un dia per acomiadar-se d'aquest noi perquè havien decidit que aquell no era un bon ambient per educar-la i

que se n'anaven a viure a Ciutat.

N'Estela no tenia paraules. Desconsolada correu al bosc, al lloc on es trobaven cada tarda, allí anà també en Jack, però feliç, fins que va veure els plors de n'Estela, i sols pensà a abraçar-la i fer-li un petó. Així mentre l'acaronava, ella anà contant-li tot el que hi havia passat a ca seva i la decisió dels pares; no hi havia una altra solució així que s'acomiadaren entre petons i llàgrimes i quedaren a veure's al mateix lloc quan arribassin a la majoria d' edat. Després d'escriure els seus noms en l' arbre cadascú anà cap a ca seva.

N' Estela feia la maleta i partia amb la família cap a Ciutat mentre en Jack anava veure son pare. Aquest havia tornat a casa amb prou doblers per mantenir l'educació d'en Jack, una educació que ell aprofitaria molt.

Així anaren passant els anys; en Jack s'havia convertit en un al·lot molt feiner i estudiós que treia les millors notes de la seva classe. I pensava a cada instant en N'Estela.

Passaren sis anys des d'aquella trista tarda al bosc i hi tornà amb la petita esperança que n'Estela no s'hagués oblidat del seu pacte i acudís allí.

Quan en Jack arribà al bosc la va veure, però tan canviada que fins i tot pensà que no era ella. En el moment que els seus ulls es trobaren cap dels dos tingué cap dubte i es desferen en una abraçada que confirmà aquell amor que no havia disminuït gens ni mica.

En Jack no s'ho pensà ni un minut més, ho havia estat pensant molts minuts durant aquells sis anys i li digué a n' Estel que mai més es tornarien a separar, que ja eren majors d' edat i ningú no es podria oposar al seu amor Li demanà que es casassin i ella, clar, va acceptar encantada.

Així en Jack es declarà a n'Estela i després li va llegir un poema que havia escrit per a ella, en aquelles tardes solitàries que acudia al lloc on havia nascut el seu amor.

El meu cor és molt gros
per això és el més valuós
tresor que jo t' oferesc
perquè sempre m' estimes
perquè jo sempre t' estimaré.

D' aquesta manera en Jack i n'Estela es casaren malgrat les prohibicions de les seves famílies que pensaven que aquell amor sols era beneitura d' adolescents, però quan aquest amor es convertí en dos petits estels les dues famílies començaren a pensar diferent i a entendre que els diners no entenen d' amor.